

ИЗБОРНОМ И НАСТАВНО НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На седници Одељења за историју уметности Филозофског факултета у Београду, одржаној 13. 09. 2011, и на седници Наставно-научног већа Филозофског факултета, одржаној 29. 09. 2011, изабрани смо у КОМИСИЈУ ЗА ОЦЕНУ КАНДИДАТА КОЈИ СУ СЕ ПРИЈАВИЛИ НА КОНКУРС ЗА ИЗБОР ЈЕДНОГ ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област Историја ликовних уметности и архитектуре, са тежиштем истраживања на историји уметности средњег века. На конкурс објављен у листу "Послови", 28. 09. 2011. године, пријавио се само један кандидат, доцент Драган Војводић, доктор историје уметности. Комисија је прегледала сва документа и радове кандидата и подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

Драган Војводић је рођен 2. маја 1959. у Кикинди. Студије историје уметности завршио је 1988. године на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета у Београду. Дипломирао је јуна 1988. код ментора проф. др Гордане Бабић са темом "Представе светитељки хришћанске историје на фрескама средњовековне Србије".

Магистарске студије завршио је 12. јула 1999. године на Филозофском факултету у Београду одбранивши рад "Живопис цркве Светог Ахилија у Ариљу" (ментор проф. др Иван М. Ђорђевић).

Докторирао је 17. јула 2006. године на Филозофском факултету у Београду, одбранивши дисертацију под насловом "Идејне основе српске владарске слике у средњем веку" (ментор проф. др Бранислав Тодић).

Члан је редакције часописа *Зограф*, часописа *Саопштења* и периодично излазећег зборника *Ниш и Византија*. Председник је Комисије за библиотеке Филозофског факултета у Београду, члан неколико научних одбора и комитета (Одбор Одељења Матице српске за ликовне уметности, Одбор за историју уметности САНУ, Међуодељенски одбор САНУ за Косово и Метохију, Српски комитет за византологију), као и више стручних комисија при Републичком заводу за заштиту споменика културе и Народном музеју у Београду.

Влада енглеским и француским језиком.

Кретање у служби:

Драган Војводић је најпре био запослен као средњошколски професор историје уметности у Београду и Лазаревцу, а затим као библиотекар у Одељењу уметности Библиотеке града Београда. Крајем 1994. године изабран је за асистента-приправника на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета у Београду, на предмету *Историја уметности југословенских народа средњег века*. На истом факултету изабран је у звање доцента фебруара 2007. године, где држи обавезне и изборне предмете из области историје уметности средњег века.

Учешће на пројектима:

Од 2001. до 2005. године био је, као асистент Филозофског факултета, сарадник на пројекту „Српска средњовековна уметност између Византије и Запада“ (Министарство за науку и заштиту животне средине Републике Србије).

У периоду од 2001. до 2004. године био је укључен, при Одељењу за историју уметности Филозофског факултета, у Темпус пројекат ЕУ за реформу и унапређење студија историје уметности “Understanding the Visual Culture of the Balkans”.

Од 2005. до 2008. године био је, при Одбору за ликовне уметности Матице српске, сарадник на пројекту “Српски средњовековни живопис и иконопис” (Министарство за науку и технолошки развој).

Од 2006. до 2010. године био је, као асистент и доцент Филозофског факултета, сарадник на пројекту “Српска и византијска уметност у позном средњем веку” (Министарство за науку и технолошки развој).

Од 2009. године је, при Одбору за ликовне уметности Матице српске, сарадник на четворогодишњем пројекту “Српско средњовековно сликарство” (Министарство за науку и технолошки развој).

Од 2011. године, сарадник је на петогодишњем пројекту Византолошког института САНУ “Традиција, иновација и идентитет у византијском свету” (Министарство просвете и науке).

Од 2011. године, сарадник је, као доцент Филозофског факултета, на петогодишњем пројекту “Српска средњовековна уметност и њен европски контекст” (Министарство за просвету и науку Републике Србије).

Учешће на националним и међународним стручним и научним скуповима:

Доцент др Драган Војводић је учествовао на бројним националним и међународним научним скуповима: *Прва, Друга и Трећа југословенска конференција византолога* (Задар 1990, Манастир Студеница 1995, Крушевац 2000), *Манастир Манасија и његово доба* (Деспотовац 1994), *К 2000-летию хришћанства. Византијски мир: искуство Константинопоља и националне традиције* (Москва 2000), *Свети Ахилије у Ариљу. Историја, уметност* (Београд–

Ариље 2002), *Манастир Морача, 1252–2002* (Манастир Морача–Подгорица 2002), *Четврта национална конференција византолога* (Београд 2005), *Шћепан Поље и његове светиње кроз векове* (Плужине 2006), *На траговима академика В. Ј. Бурића* (Београд 2006).

У периоду после избора у звање доцента (фебруар 2007) учествовао је на следећим националним и међународним научним скуповима: *Ниш и Византија, VII* (Ниш 2008); *Српско-бугарска узајамност у византијском свету XIII века* (Београд 2008); *Ниш и Византија, VIII* (Ниш 2009); *Ниш и Византија, IX* (Ниш 2010); *Бурђеви ступови у црквеном животу и историји. У сусрет осамстогодишњици Будимљанске епархије* (Беране 2010); *Пета национална конференција византолога* (Београд 2010); *Ниш и Византија, X* (Ниш 2011); *22nd International Congress of Byzantine Studies* (Sofia 2011).

Претходни резултати научног и истраживачког рада (1990-2006):

Од резултата научно-истраживачког рада др Драгана Војводића, који су претходили његовом избору у звање доцента, на првом месту треба поменути докторску дисертацију *Идејне основе српске владарске слике у средњем веку*, одбрањену на Филозофском факултету у Београду 2006. године. Она најпотпуније одражава научне могућности кандидата. У њој је др Војводић засновао своја истраживања на новим методолошким начелима и утемељио их на широкој лепези извора, због чега је дошао до убедљивих закључака, веома вредних за науку. Мада је његова дисертација теоријске природе, она је и изванредна студија сасвим конкретних питања које пред истраживаче постављају владарске слике у српској средњовековној уметности. Складно преплитање идејних токова и историјско-уметничких тумачења слике, са далекосежним закључцима, представља једну од најважнијих вредности Војводићеве дисертације. У њој су постављене прецизне координате проучавања српске владарске слике, у које се поуздано могу уградити њени разноврсни видови, испољавани преко три столећа у монументалном сликарству, на иконама, минијатурама, на печатима, новцу и другде.

Од објављених радова др Војводића на првом месту помињемо књигу *Зидно сликарство цркве Светог Ахилија у Ариљу*, објављену у Београду 2005. године, у издању “Стубова културе”. У основи те књиге лежи кандидат магистарски рад, значајно проширен и допуњен накнадним испитивањима споменика. На методолошки беспрекоран начин у књизи су свестрано проучене фреске у цркви Светог Ахилија, њихов програм, иконографија и уметничке вредности. Премда су ариљске фреске и раније биле објављене и једним делом ваљно изучене, др Војводић их је испитао целовито, почев од прецизирања хронологије до њиховог разматрања у склопу српске и византијске уметности око 1300. године. Посебно су значајне странице посвећене ктитору цркве Светог Ахилија, краљу Драгутину и његовим задужбинама. И Драгутинов портрет и портрети његове породице у Ариљу разматрани су на нов начин и много боље него што је то то било учињено раније. Изузетно су значајна и Војводићева истраживања других портрета и

историјских композиција у задужбини краља Драгутина. Одлично познавање историје и идеологије, археолошких истраживања цркве, српске и византијске уметности у доба Палеолога, омогућили су му да са много више сигурности анализира ариљске фреске и да их поузданије смести у развојну линију сликарства с краја XIII века.

Поред наведених радова, у периоду пре избора за доцента, Драган Војводић је објавио низ чланака који се по разматраној тематици могу поделити на три групе.

У првој су чланци посвећени портретима српских владара, племића и црквених великодостојника – *Владарски портрети српских деспота, Портрети владара, црквених достојанственика и племића у наосу и припрати* (манастира Дечана), *Ктиторски портрети и представе* (у манастиру Хиландару), *Укрштена дијадима и "торакион", две древне и неуобичејене инсигније српских владара у XIV и XV веку, Остаци владарских портрета и датовање фресака ексонартекса Ђурђевих ступова у Будимљи, Српски владарски портрети у манастиру Дуљеву, Портрети Вукановића у манастиру Морачи.*

Другој групи припадају чланци у којима је разматрана иконографија циклуса и светитељских представа у Византији и земљама њеног културног круга, посебно Србији – *Култ и иконографија свете Анастасије Фармаколитрије у земљама византијског културног круга, Менолог* (у Дечанима), *Прилог познавању иконографије и култа св. Стефана у Византији и Србији, О ликовима старозаветних првосвештеника у византијском зидном сликарству с краја XIII века.*

У трећој групи су радови посвећени специфичним питањима везаним за живопис или делове живописа у појединим споменицима српске средњовековне уметности (Дечани, Ариље, Палеж, Ђурђеви Ступови у Будимљи, хиландарски католикон).

Неке од поменутих радова неопходно је детаљније представити. У студији о владарским портретима српских деспота доцент др Д. Војводић темељно је обрадио све портрете српских деспота и чланова њихових породица, проучивши иконографију њихових ликова, одећу и иснигнје. Реч је о првом потпуном прегледу портрета српских деспота који ће у будућности можда бити допуњаван, али његови закључци неће бити битније промењени. У чланку о дечанским портретима посебно су драгоцене Војводићева запажања о накнадно пресликаним портретима у наосу цркве. Прегледни чланак о ктиторским портретима у Хиландару одликује се многим финим запажањима о значењу и хронологији портрета у хиландарском католикону, као и портрета и ктиторских композиција који су од 17. до 19. века настали у саборној цркви, параклисима и манастирској трпезарији. У чланку о портретима насликаним у цркви Светог Стефана у Дуљеву кандидат је успео да, на основу изгледа избледелих ктитрских портрета и остатака натписа, препозна краљеве Стефана Дечанског и Стефана Душана и да фреске датирају у време око 1340. године. Веома убедљиво је при томе показао да иконографија и инсигније дуљевских портрета представљају особену синтезу византијских и западноевропских утицаја, остварену на темељима старијих српских традиција. По сложености истраживања, том раду је сродна студија посвећена портретима Вукановића у Морачи. У њој је др Војводић обрадио све портрете сачуване на фрескама 16. и 17. века у манастиру Морачи. Испитивањем њихове

иконографије и натписа који их прате, уз обиље историјских података и паралела, закључено је да већина тих слика понавља много старије обрасце, а неке од њих понављају првобитне ктиторске композиције настале у 13. веку.

Од иконографских студија посебно је вредна студија посвећена иконографији и култу св. Стефана Првомученика у Византији и Србији. То је најбољи и најсадржајнији рад о св. Стефану који је до сада написан. Он открива све истраживачке врлине др Војводића, одличног познаваоца иконографске грађе и литературе. У студији посвећеној ликовима старозаветних првосвештеника исцрпно је истражена њихова појава на фрескама насталим око 1300. године. Она је доведена у везу са тежњом за истицањем Христове првосвештеничке улоге у уметности епохе Палеолога. Студија је нарочито корисна за тумачење фресака охридске Богородице Перивлепте, прилепске цркве Светог Николе и цркве Светог Ахилија у Ариљу.

Из треће групе радова скрећемо пажњу на студију посвећену сликаном програму око хиландарског гроба светог Симеона Српског јер је у њој разматрано питање проучено на методолошки нов начин. На основу писаних извора реконструисан је првобитни Немањин гроб, његово надгробно обележје и сликана декорација настала у вези с њим. Војводић тај гроб тумачи као гроб ктитора, а не као гроб светог, али при томе доказује да је гроб ипак имао култни карактер, о чему сведоче три повеле цара Стефана Душана из средине 14. века, као и фреске око гроба, настале 1321. године, у време Милутиновог осликавања католикона.

Новији резултати научног и истраживачког рада (после избора у звање доцента, фебруара 2007):

После избора у звање доцента, током последњих пет година (2007–2011) кандидат је објавио једну књигу и петнаестак чланака у научним часописима, тематским зборницима или зборницима са научних скупова.

Књига *Дечанска пустиња. Скитови и келије манастира Дечана, Београд 2011* заједничко је дело три аутора, Данице Поповић, Бранислава Тодића и Драгана Војводића. Војводићев допринос у том истраживачком и издавачком подухвату састоји се од две опширне главе, чији је укупан обим око 142 дактилографисане стране (255.107 словних места). Прва глава, која носи наслов *На маргинама науке, далеко од заштите*, посвећена је досадашњем научном проучавању дечанских испосница, док се у другој глави, насловљеној *Скит Успења Богородичиног у Белаји*, кандидат бави изгледом пећинске цркве Успења и њеним зидним сликарством, осталим објектима испосничког станишта у Белаји, као и некадашњим белајским братством. Највећи део текста односи се на раније скоро сасвим непознати живопис пећинске црквице, који Војводић, према времену настанка фресака, дели у две целине. Старије фреске, сачуване у највишој зони подужних зидова, датоване су на основу стилских одлика у време око 1350, после осликавања дечанског католикона, а млађе, које прекривају источни зид олтарског простора, апсиду и ниже зоне бочних зидова цркве, хронолошки су лоциране у последње деценије прве половине 15. века. Детаљно су анализиране неке веома занимљиве сцене, попут необичне представе Свете Тројице у виду троглавог

анђела и Оплакивања Христовог у ниши протезиса. Од осталих објеката скита у Белаји посебна пажња посвећена је скоро неприступачној испосничкој келији која је, према мишљењу Војводића, вероватно служила као обиталиште белајског старца. Текст је закључен корисним запажањима о величини белајског братства и његовом манастирском и литургијском животу.

И међу научним чланцима које је Драган Војводић објавио после избора за доцента посебно се истичу радови посвећени представама владара и црквених достојанственика у византијској и старој српској уметности. Објављено је шест таквих радова (*“Обавијен земаљском сликом”*. *О представама византијских и српских средњовековних владара у проскинези*; *On the Presentations of Proskynesis of the Byzantines before their Emperor*; *Од хоризонталне ка вертикалној генеалошкој слици Немањића*; *Досликани владарски портрети у Грачаници*; *Персонални састав слике власти у доба Палеолога. Византија – Србија – Бугарска*; *Слика световне и духовне власти у српској средњовековној уметности*), а и Војводићев рад саопштен на 22. међународном конгресу византолога у Софији обрађује сродну тематику (*Imperial insignia and iconography of independent dignitaries and princes in the late Middle Ages. Byzantium and it's neighbourhood*).

У прва две наведене студије пажња је посвећена представама византијских и српских владара, односно њихових поданика, у ставу дубоке проскинезе. Низом примера показано је да у основи сваке слике дубоке царске проскинезе лежи учење по коме је земаљски владар једнако грешан као и обичних смртници, његови поданици, које он предводи у молитви. Запажено је, осим тога, да по свом духу и идејној суштини, представе владара у проскинези нису у контрадикцији са репрезентативним царским представама. Штавише, оне су се међусобно допуњавале. У другом раду је на основу неколико мање познатих примера закључено да представљање дубоке проскинезе Византинаца пред њиховим царем није било неприхватљиво византијској уметности, као што се сматрало у старијој литератури.

У студији о генеалошким сликама Немањића изучавају се типолошке промене у развоју родословне представе најзначајније српске владарске династије. Прецизно је утврђено време у коме се уместо хоризонталне генеалошке слике српских владара јавља иконографско решење у виду вертикалног стабла, објашњени су разлози за појаву тог новог типа представе и истакнуте све значајне разлике између два типа српске династичке слике. Она је, као што др Војводић с правом закључује, могла да буде аутентична иконографска креација смишљена у Србији.

У тексту о досликаним владарским портретима у Грачаници показано је да су умањени владарски портрети на источном зиду нартекса у цркви Благовештења настали касније од монашких представа поред којих су насликани. Портретисани владари су идентификовани као Стефан Дечански и његов син Душан, а разлози због којих је дошло до досликавања њихових портрета у Грачаници и још неким задужбинама краља Милутина убедљиво су објашњени.

Преостала два рада баве се представама световне и духовне власти. У првом тексту, посвећеном “персоналном саставу слике власти” у доба Палеолога, показано је да је за дефинисање слике власти у Византији и православним земљама Балкана нарочити значај имао избор личности владарског дома укључиваних у

слику. Размотривши начела на основу којих је вршен тај избор у време династије Палеолога, Војводић закључује да су се касновизантијски уметници држали неких традиционалних правила када су бирали особе из владарске куће које су портретисали, а да је одабир фигура које ће чинити део слике власти зависио у великој мери од променљивих околности и догађаја на царском двору.

У студији о заједничким сликама представника световне и духовне власти у српској средњовековној уметности анализирано је петнаестак портретских целина које обједињују представе владара и црквених поглавара. Проучене су идејне основе тих целина и размотрене кључне етапе њиховог иконографског развоја. Закључено је да разматране представе у српским црквама 13. века не изражавају византијско учење о симфонији световне и духовне власти јер слике архијереја имају хијерархијско првенство у односу на слике владара. Од краја 13. и почетка 14. века, када је Србију заплуснуо јак талас византинизације, догодила се значајна промена па приоритет стичу портрети владара.

Неколико Војводићевих чланака бави се програмским, иконографским и стилским питањима појединих споменика српског средњовековног сликарства (Бела црква каранска, Дуљево, Жича).

У расправи о Белој цркви каранској (*О живопису Беле цркве каранске и савременом сликарству Рашке*) оспорене су неке раније оцене да се живопис у тој цркви одликује изразитим провинцијализмом и уметничком заосталошћу, а утврђено је, такође, да су се на каранским фрескама снажно рефлектовале локалне иконографске и програмске традиције. Преиспитано је и датовање живописа у Белој цркви. На основу анализе децје фигуре насликане поред краља Душана, убедљиво је показано да је он настао између 1332. и 1337. године.

У прилогу о цркви Светог Стефана у манастиру Дуљеву (*Прилог проучавању цркве светог Стефана у манастиру Дуљеву*) прикупљена је и презентована грађа неопходна за проучавање тог јединственог споменика српског средњовековног сликарства. Већина сцена и фигура прецизно је идентификована, и поред знатних оштећења, а на основу неких техничких детаља и стилске анализе живописа оповргнута су раније изнета гледишта да у дуљевској цркви постоје два слоја фресака из различитих епоха.

Два текста о фрескама у манастиру Жичи – *На трагу изгубљених фресака Жиче (I)*; *Остаци живописа и историја цркве Светих Теодора (Светог Петра и Павла) у Жичи* – заснована су на открићима значајних фрагмента фресака у жичком католикону и параклису Светих Теодора, као и на научној документацији коју су током последњих деценија 19. века створили Д. Милутиновић и М. Валтровић. На основу поменуте грађе Војводић је у првом тексту извршио препознавање неидентификованих представа у католикону и отклонио грешке ранијих истраживача у идентификацији појединих фигура. У раду о остацима живописа у црквици Светих Теодора представљени су и проучени фрагменти фресака откривени у једној наменски ископаној јами у поменутој црквици, као и фрагменти сачувани на њеном западном зиду. Препознавање појединих сликаних тема омогућило је аутору успешну реконструкцију програмске схеме живописа, а рад је закључен вредним запажањима о недовољно познатој хронологији обнове жичког параклиса.

Два преостала чланка доцента др Д. Војводића која су објављена после фебруара 2007. године посвећена су ктиторском натпису у Богородичиној цркви у Доцу код Студенице (*Нови поглед на ктиторски натпис из Богородичине цркве у Доцу код Студенице*), односно ктиторској делатности Стефана Вукчића Косаче (*Ктиторска делатност Стјепана Вукчића Косаче*).

У првом тексту се на основу разматрања историјских прилика и провере одговарајуће научне документације, пре свега цртежа Михаила Валтровића, закључује да је долачка црква обновљена 1345/1346, а не 1441/1442. године, како се раније сматрало на основу читања данас оштећеног ктиторског натписа. У апендиксу чланка приложен је препис Валтровићеве белешке о фрескама у Доцу, веома значајан за реконструкцију тематике изгубљеног живописа долачке црквице.

У студији о херцегу Стефану испољено је гледиште да је херцегова ктиторска делатност, која је најчешће у литератури занемаривана, од одлучујућег значаја за разматрање његових религиозних убеђења. На основу детаљне анализе цркава за које се поуздано зна да их је подигао херцег Стефан, као и оних које му се с добрим разлозима приписују, а имајући у виду и све расположиве писане изворе, Војводић је закључио да је Стефан Вукчић Косача био православни хришћанин и да је својим ктиторством најјасније исказао свој став према тзв. Цркви босанској и њеном учењу.

Сви наведени радови Драгана Војводића одликују се одличним познавањем релевантне грађе и писаних извора. У њима се уз подвргавање научној критици претходних мишљења о разматраном питању, износе нова тумачења, закључци и претпоставке, засновани на поузданом методу и убедљивој и јасно исказаној аргументацији. Због тога они представљају несумњив допринос познавању не само старе српске и византијске, него и средњовековне уметности у целини.

Поред наведених књига и научних чланака, доцент др Војводић је објавио и више енциклопедијских јединица посвећених појединим споменицима српске средњовековне уметности (Ариље, Бар-цркве, Бела црква каранска, Бијела-цркве, Богдашићи; све у Српској енциклопедији, I/1 и I/2), а, заједно са М. Марковићем, приредио је две књиге – Иван М. Ђорђевић, *Студије српске средњовековне уметности*, Београд 2008; С. Радојчић, *Старо српско сликарство*, Београд 2010.

Педагошки рад:

Учешће доцента др Драгана Војводића у настави одликује веома пажљива и детаљна припрема, стално иновирање знања најновијом литературом, јасно и занимљиво презентовање наставних јединица и коришћење савремених техничких средстава. У сврху савладавања наставног програма редовно одржава консултације са студентима свих нивоа студија, основних, дипломских, магистарских и докторских. Испите такође одржава редовно и у прописаним испитним роковима. У начину праћења и оцењивања рада студената придаје посебну пажњу предиспитним активностима студената, подстичући их на самосталан рад (израда и презентација семинарских радова, рад на базама података на факултету и одговарајућим научним институцијама, као што су Народни музеј, Галерија

фресака, Републички завод за заштиту споменика) и укључујући их у истраживачки рад (у оквиру стручне праксе и стручних екскурзија).

У области педагошког рада, током последњих пет година запажена је улога доцента др Д. Војводића у изради нових силабуса за предмете *Историја уметности српских земаља у средњем веку, 1*, и *Историја уметности српских земаља у средњем веку, 2*. У исто време доцент Војводић је радио на стварању дигиталне базе података неопходне за темељно изучавање и студирање српске средњовековне уметности. На основу те базе припремљено је више CD ромова који су у функцији квалитетнијег извођења наставе, вежбања и припремања испита.

Поред обавезних предмета на свим нивоима студија, доцент др Д. Војводић је држао и изборне курсеве (*Представе локалних сабора у српској средњовековној уметности, Зидно сликарство Ариља и споменика с краја 13. века, Зидно сликарство манастира Дечана, Представе инвеституре владара у српском и византијском сликарству, Зидно сликарство манастира Жиче*). Његов рад на тим курсевима, као и рад у оквиру обавезних предмета, био је високо оцењен у поступку студентског вредновања наставе.

У току протеклих пет година доцент др Д. Војводић посебно се истакао и менторским радом. Био је ментор 16 дипломских радова, 2 магистарска рада и 1 докторске дисертације. Осим тога, под његовим менторством тренутно је у току израда већег броја дипломских и магистарских радова, као и докторских дисертација. Доцент др Д. Војводић је, такође, у својству члана комисије присуствовао одбрани већег броја дипломских и мастер радова, магистарских теза и докторских дисертација.

Учешће у раду одељенских и факултетских тела:

У периоду од 2007. до 2011. године доцент др Драган Војводић био је члан већа семинара за историју средњовековне уметности на Одељењу за историју уметности, као и члан Већа Одељења за историју уметности. У том својству изабран је у састав одељењског тела задуженог за руковођење Легатом Душана и Ружице Тасић, као и Легатом Ивана Ђорђевића. Радећи у наведеном телу истакао се сталним настојањем да се фондови тих легата адекватно евидентирају, чувају и обраде дигиталним путем, како би што више допринели унапређењу наставне и научне делатности одељења и Филозофског факултета уопште. Поред наведеног, доцент Војводић је у протеклом петогодишњем периоду био активан члан Наставно-научног и Изборног већа факултета. Био је, такође, члан факултетске Комисије за библиотеке (2009-2011), а тренутно обавља дужност њеног председника. Током наведеног периода истакао се на развијању веза Филозофског факултета у Београду са иностраним факултетима и универзитетима.

Закључно мишљење комисије:

Комисија констатује да доцент др Драган Војводић испуњава све услове за избор у звање ванредног професора, прописане *Критеријумима за стицање звања*

наставника на Београдском универзитету од 20. 02. 2008. У последњих пет година кандидат је објавио радове из категорија P10+P20+P50+P61+P62 (укупно 36,5 поена, минимална вред. коефицијента 16,67; од тога P10+P20+P50+P61 = 32 поена, минимална вред. коефицијента 10), као и радове из категорија P63-66+P70 (укупно 3,42 поена, минимална вред. коефицијента 3,33).

НАПОМЕНА: Према одлуци о изменама Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, донетој на седници Сената Универзитета одржаној 13. 4. 2011. године, при избору у наставничка звања у подручју тзв. „националних наука” примењује се само норма која се односи на укупан коефицијент компетентности, а не и норма у погледу његове унутрашње структуре. Кандидат доцент др Драган Војводић предлаже се избор у више звање у подручју тзв. националних наука (историја уметности српских земаља средњег века). Међутим, кандидат испуњава норму за избор у звање ванредног професора и у погледу унутрашње структуре укупног коефицијента компетентности.

Поред формалне испуњености услова, кандидат је на основу свог досадашњег рада показао изванредне способности за истраживачки и научни рад, посвећеност педагошком и менторском раду, дар за преношење знања студентима и добру комуникацију са њима, као и изузетну кооперативност и колегијалност на Одељењу за историју уметности и Филозофском факултету у Београду.

Имајући у виду све што је наведено, комисија са задовољством предлаже Изборном и Наставно научном већу Филозофског факултета у Београду да доцента др Драгана Војводића изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Историја ликовне уметности и архитектуре (са тежиштем истраживања Историја средњовековне уметности).

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

Проф. др Миодраг Марковић, Филозофски факултет у Београду, с. р.

Проф. др Бранислав Тодић, Филозофски факултет у Београду, с. р.

Др Даница Поповић, научни саветник Балканолошког института САНУ, с. р.

Београд, 17. 11. 2011. године